

Lovak a kályha mellett, dalnokok a Sintár pincében

Ha a vendéget már eleve egy olyan, kézzel írott táblácska fogadja, mint amilyet Sintár András minden alkalommal kihelyez a pincéje bejáratához, a látogató azonnal jó kedvre derül. „Ez a pince nyitva/ várlak mindig vissza!”

Jó szerencsém elvezérelt már a neszmélyi, a móri, a bársonyosi, a gyöngyösi borvidékekre, és sok mindent volt alkalmam látni, tapasztalni, de ha meggondolom: hasonlóval másutt még nem találkoztam. A Strázsa szinte minden egyes pincéjében, pincekamrájában megtalálható, rigmusokba foglalt feliratok, úgy vélem, „monoricumok”. Aki nem magától versel, feltétlenül bekeretezteti és a falra függeszti Magócsi Lajos nótafa valamelyik kottájának és dalszövegének másolatát, esetleg a szomszéd vagy a sógor tréfás rímeit. Hogy a strázsahegyi boroknak köszönhető-e a poézis e válfajának elburjánzása, vagy a monoriak eleve költői lelkek, nem tudom. Utóbbira enged következtetni, hogy a különféle előnevekkel megkülönböztetett Tönkölyök közül Nagy-Tönkölyék vagyoni helyzetét is rímbe foglalva illusztrálták: „ Nagy-Tönkö’, annak má’ több nem kő’!” E nyelvi leleményesség példái Roszkóék is, akik egészen más családnévvel bírtak, s amiatt lettek mégis Roszkóék, mert „rosszkó’ költözködtek” a Győri-féle házba, ugyanis épp szakadt az eső.

Sintár Andrásnak – akit Öcsi bácsi néven ismer a környék – nem kell a szomszédba mennie rigmusokért, a verseléshez elég, ha jó kedve van. Mivel közismerten, mondhatni alapjáraton jó kedélyű ember, víg történeteinek se szeri, se száma. Noha most, 78 évesen – miközben hivatását, a kereskedést nem hagyta abba, változatlanul napi tíz órát dolgozik Bitang elnevezésű vas- műszaki boltjában - már azt állítja, fogyóban van a jó kedve. A tavalyi évet például így jellemzi: nem történt semmi, mert nem volt min nevetni.

Így hát a pincekamrában, e februári, zord hideg napon, a minden pincekamrában megtalálható forró kályha mellett emlékidézéssel töltjük. És főleg nevetéssel.

Előkerülnek azok az idők, amikor a Vasipari Ktsz dolgozói testületileg a Strázására jártak kikapcsolódni, s ezek a jó hangulatú összejövetelek arra készítették Sintár András, hogy neki is legyen saját pincéje. Főleg, mert Bara Gabi bácsi kijelentette: akinek nincs, az nem is monori ember.

Amikor meglett a pince, attól kezdve szombatnóként, esetleg vasárnaponként, amint házigazdánk fogalmazza, „összefújta a szemetet a szél”. Összejöttek tízen, tizenöten is, már délelőtt elfogyott vagy harminc liter bor, s vége-hossza nem volt a nótázásnak és az ugratásnak.

Egy téli délután kölcsönkértük Kugel Vili bácsitól a szánt és a lovakat, hogy azzal vonuljunk fel a hegyre, a sógorral, Csoltkó Bandival – meséli vendéglátónk, s már ezen az ártatlan mondaton felnevet, ő ugyanis ismeri a végkifejletet – Vili bácsi beleegyezett, de figyelmeztetett bennünket, hogy a szánkó régóta nem volt használatban, eléggé ki van száradva. Nem számított, mentünk lelkesen, a szánkó minden ízében recsegett, néha felszaladtunk a betonra, ahol viszont nem volt hó egyáltalán, fel is borultunk útközben. Végül csak kiértünk a pincébe, leöblítettük a viszontagságokat. De addigra már olyan rossz idő lett, hogy megsajnáltuk a lovakat, hát behoztuk őket is a pincekamrába, ne fagyoskodjanak szegények odakint. Nyolcan voltunk akkor már abban a szűk helyiségben, de valahogy befértek a lovak is, és egészen jól elvoltak a kályha közelében. Hogy mi mennyire jól elvoltunk, azt talán nem is kell részletezmem.

Ha azt hinnénk, hogy hasonlóan vidám és emlékezetes históriák úrvezetőkkel nem eshetnek meg, annak cáfolatául újabb történetet hallunk a hajdani Kiosz prominens látogatóiról, akik a pincéből hazafelé jó irányba indexeltek ugyan, de rossz utcába fordultak be, s kikötöttek a Rojcsik tanya udvarán. Ahol viszont a vicsorgó házörző kutyák miatt nem tudtak kiszállni, hogy a gerendákkal betakart pöcegödör valamely kiszögellésébe beakadt hátsó kereket kiszabadíthassák. „Ne menjünk sehova, inkább hunyjunk egyet!” – hozták meg a bölcs

döntést, s valóban: reggel, téglák segítségével járóképessé tették az autót, és nagy lendülettel elindultak. Egyenesen neki a legközelebbi akácfának.

E történetet már velünk neveti végig az időközben közénk érkezett Berki István asztalosmester is, pedig nem először hallja. Ő is tagja annak a baráti társaságnak, amelynek tagjai pincészerre rendszeresen összejárnak, noha – mint mondja – egyre ritkulnak az ilyen események. Hetvenhét évesen már ő is kétszer meggondolja, útnak induljon-e csak azért, hogy nótázzon a többiekkel. Pedig van egy, a hegy életében alighanem példa nélküli gyűjteményük is: füzetbe gyűjtötték a pajzán bordalokat. S mivel ezeket nem ismerte mindenki, olykor kifejezetten azért gyűltek egybe, hogy begyakorolják.

Tóth László, Lada a csapat fődalnoka, s a többiek sem sokkal maradnak el mögötte, noha megesik, hogy ugyanazt a nótát tizenötféleképpen énekelik. Egyszerre.

Amint elmesélik, ez régen sem zavart senkit, amikor megérkeztek a cigányok, s mivel egyik banda sem volt a legkiválóbbnak mondható, húzták össze-vissza. De mert a zenészek sincsenek fából, olykor ők is olyan hangerővel zengték a dalba foglalt örömet és bánatot, hogy néha rájuk kellett szólni: „hát most ti mulattok, vagy mi mulatunk?”

Ők is falsul játszottak, mi is falsul énekeltünk, úgyhogy egész jól összepasszoltunk – nevetnek, felemlegetve közben, mint járkáltak egyik pincétől a másikig, hogy szerenádot adjanak egymásnak.

Nem ám a hölgyeknek – válaszolnak értetlenkedő pillantásomra. A hölgyek ugyanis nem szeretik a pincészeret, legfeljebb szőlőt kötözni járnak ki a hegyre. Meg hát a férfiak sem szeretik, ha kilátogat az asszony, akkor ugyanis hamar haza kell menni – derül ki. És talán azt is nehezményeznék, ha Öcsi bácsi a nagyszélű sombrerojában, vállára kanyarítva egy élénksárga fürdőlepedőt, lopótök nem létező húrjait pengetve csalogatná befelé a vendégeket – mint ahogyan az már megesett. És talán, remélhetőleg, ezután is sokszor megtörténik még. Hogy ha tavaly nem is, de legalább az elkövetkező időkben legyen ok a mind gyakoribb nevetésre.